

GRONINGEN SEAPORTS

Colofon

fotografie:

Koos Boertjens, Groningen

vormgeving:

DBDdesign / Ruurd de Boer, Groningen

gedichten:

Annette van den Bosch

Gé van den Bovenkamp

Tsead Bruinja

Anneke Claus

Tom Deel

Anna Enquist

Remco Ekkers

Aly Freije

Alfred van Hall

Jean Pierre Rawie

Albertina Soepboer

Anna de Vries-Maarhuis

druk:

De Marne, Leens

Sta Stil Wil Je

wie ontbreekt er
aan je zijde blijde voorbijganger
wat kom je tekort

werd je wakker
in het juiste huis met de juiste persoon
naast je

vaar je uit of kom je thuis
als je de deur achter je dichttrekt
vanavond

kan er nog iemand bij op het schip
waarop je samen reist

blijft ze
denk je

Sta stil wil je

Hoe De Wind Zich Hier Voortbeweegt

Hoe de wind zich hier voortbeweegt
Hoe namen van vogels kunnen klinken
in onzichtbare cirkels fluister je
me 's middags toe. We zetten lijnen
uit tegen regenwolken, kijken dan
hoe vleugels dragen. Zo dicht komen
ze bij de regels die zich laten lezen.
Tot ze weer in raadseltaal vervliegen
en wij allen hun namen nog kennen.

Hoe namen van vogels kunnen klinken
als je het raadsel kent fluister ik
je 's nachts toe. We zetten een pen
in de aarde, zoeken naar een diepere taal.
We horen de veren die verder dragen
dan de wind vermoeden kon, de stilte
die alsmaar luider aanwaait. Tot dan
de noorderregen sprakeloos neervalt.

Vraiskòlde

Overdag was der enkeld
dij lichte wuiling tussen Dollard
en Breebaartpolder, bie de schoef.
n Ondergronds oan en
dat t daip ging.

Dij kòlde nacht huil t wotter
boetendieks, in n herhoald bewegen,
zuk nog laank wakker.
Schoelden graauwe ganzen, dik
de veren opzet tegen wind,
zaacht gakkend op de kwelder.
Mor dizze mörge, as zee
keerd is bie eb
zai ik kilometers wied
hou vorst touholden het.

t Wotter is bevroren op weeromraais
betragt in braide slingers
wied en daip de Dollard in.
De ruggen van de geulen
binnen van reuzen
glad en iezeg.

Tied vroor aal t bewegen dicht
in n roakelings nkander omaarmen
in veraandernd tij
van woater en wind
mit iezege klaai.
Om en bie zo as dou
tussen
die en mie.

Laden, Lossen

De stuwadoor droomt van containers
vannacht. Een regenboog aan containers
dicht open in de buik van een schip.

Hij aait de roestige flanken.
Klopt, luistert en snuift.

Van onbekende herkomst.
Brozer dan hardhout, dichter dan pulp.

Zonder bestemming.
Klinkt als een klok.

Voor hem misschien? Hoongelach
van boven. Meeuwen, wie anders.

Een stramme kraan knikt stil akkoord.

Hogeland

wie niet van grootse luchten houdt
van dunne repen land,
van weidse vergezichten
van leven op de rand
van zoete maren, zilte zee,
van paarse kwelders
geharnast vee
- die heeft hier niets te zoeken

wie niet de wind omarmt
de gure maartse buien
wie hier wil komen lui en
loom om slechts te profiteren
van alles wat de zomer biedt,
om dan weer snel te vluchten
de ijskou in 't verschiet
- die mijde waar hij blind voor is

welkom zijn de gasten
die het geheim begrijpen,
die taal en teken ondergáán;
die met hun voeten willen staan
in natte klei en schapenstront,
die luisteren naar verhalen
van hoe het hier ooit was;

het Hogeland, het platte Wad
zij sloten een verbond:
'voor wie ons volk beschimpen
wordt nooit de lucht geklaard,
de oester blijft gesloten
't mysterie blijft bewaard'.

Schepen

*Waar het schip opduikt
is de liefde niet ver weg
zij is juist langsgekomen
of wacht gretig op de kade.*

*Het schip met masten zeilen touwen
vaart als de blinkend witte pauw
heen en weer van kade naar kade.
Het wil stormen en windstilten doorstaan.*

*Een zwaan met opgestoken veren
en een nauwelijks bedwongen kracht
glijdt door het water
verlangend naar bewondering
klaar om toe te slaan.*

Als Water Ben Ik Uitgestort

*Dom water. Beukt en striemt de
pijlers van de brug die zwijgend
schrap staat tegen overgave. Eeuw
na eeuw is wat hij weet het binden
van twee oevers. Waakzaam, moe.*

*Weer ga ik door de oude stad, altijd
naar de rivier. Midscheeps posteer ik mij
in machteloze aandacht, blote hand
op steen. Ik brul met doorgesneden keel,
zonder geluid, van woede en verlies:*

*Al wat wij weten, hoe wij zijn, verdwijnt
als wind over het land. Herinnering
die even spartelt in het water en
verloren gaat. Grijsbruine golven die
hun naam niet zijn. De kamparts Tijd.*

*Rivier, stroom achterwaarts. Steen,
wordt weer vuur. Lucht om mij heen,
wordt lichaam dat mij draagt en
troost. Geheugen, val uiteen.*

Waterspiegel

*Ben ik nog zichtbaar
vraag ik aan het water
en neem een voorschot
op het antwoord.*

*Ik zie een tuimelende val
en zuig de toekomst naar me toe
ze lijkt zo ongerept en roerloos
af te wachten tot ik kom.*

*Voor elke lijn die nu verschijnt
bedenk ik curven zekerheid
als: toen en vroeger, weet je nog?*

*Vorbij mijn twijfel is een
straks verborgen. Ergens.
Steeds en dichterbij.*

Beatrixhaven

*Wij lopen onder water voort,
waar weldra schepen binnenvaren
met allerhande handelswaren
uit alle windstreken aan boord.*

*De rust van de vergane jaren
wordt vanaf nu voorgoed verstoord;
de toekomst kreeg het laatste woord
hoe behoudzuchtig wij ook waren.*

*Wij zien de sterren en de maan
in de oneindigheid hierboven
door duisternis en stilte gaan.*

*Nog even en de boot is aan,
en geen zal naderhand geloven
dat wij hier ooit hebben gestaan.*

Eemshoaven

Eemshoaven
stoef bie mit zien schiereghaid
Eemshoaven
ligt deel in aal zien kloareghaid
Eemshoaven
mit noatuur, schoapen op diek
Eemshoaven
raaigers, knienen, hoazen, laimeneerstiek
Eemshoaven
zien dikke boten, bedrieveghaid
Eemshoaven
woar n grunneger veur staat
Eemshoaven
stoef bie zee, stoef mit zee,
Eemshoaven
schier is hoaven, grunnen wie binnen op stee.

Wegvaren

Nu maakt zich het schip los van de kade
met gejammer van touw. Betreurd aan de wal
door geen golf geremd verglijdt het.
Alles wordt kleiner-niet het gevoel
te horen bij wat verdwijnt. Het blinkt in
de zon, witte stad aan de einder verloren.
Azuur dat geruststelt noch pijnigt erboven.

De Dichter

*Ik moet vannacht nog vijf gedichten schrijven.
Een golf van inspiratie drijft me voort
langs bronnen die, nooit eerder aangeboord,
een poëzie doen stromen die zal blijven.*

*Dit vijftal zal mijn recensenten stijven
in hun idee dat er een ochtend gloort
waarin ballade en rondeel gehoord
én weer gelezen worden. Ja, beklijven!*

*Ook het gesmaad sonnet-plots herontdekt-
zal nieuwe generaties lezers winnen
wanneer ik het sextet vol leven blaas.*

*Er is zelfs een kwintijn dat aan mij trekt...
Maar het wordt laat, ik moet eens gaan beginnen.
Want morgenochtend is het Sinterklaas.*

GRONINGEN SEAPORTS